

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ευνοιστώμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀκνηροῖσιν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχαιου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ :</p> <p>Ἐτησίαι δρ. 8,— Ἐξάμηνος > 4,50 Τρίμηνος > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p><i>Δι συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</i></p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λ.π. 28. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,28</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ.π. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Εὐρυπύλου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον</p>
---	--	--

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουνίου 1909 Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 30

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' (Συνέχεια)

Τὸ ἀερόστατον τοῦτο θὰ ἐκινεῖτο ὀριζοντίως ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν δυναμομηχανῆς ἐλαφρῆς συγχρόνως καὶ ἰσχυρᾶς, παρὰ τῆς ὁποίας προσεδρακῶντο τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα, καὶ ἡ ὁποία θὰ ἐθετεν εἰς κίνησιν μίαν ἕλικα. Ἄλλὰ πού θὰ ἐποθεταίτο ἡ ἕλιξ αὕτη; εἰς τὸ ἐπίσθεν μέρος τοῦ σκαφιδίου, ἔπως ἤθελαν οἱ μὲν, ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἔπως ἤθελον οἱ δέ; . . .

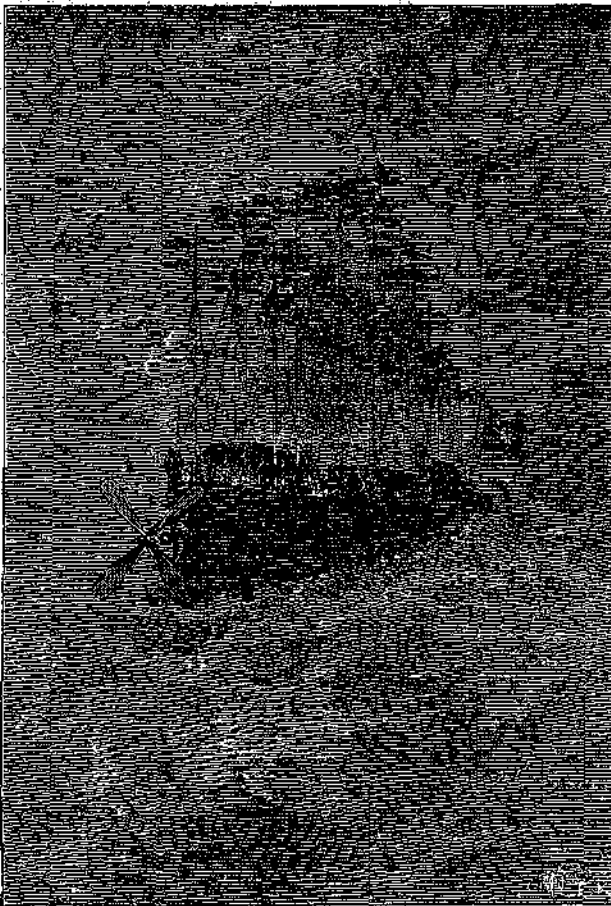
Τὸ ζήτημα δὲν εἶχε λυθῆ ἀκόμη, καὶ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ συζητήσουν οἱ ἀεμπροσθεν» πρὸς τοὺς ἀπίσθεν», ἢ οἱ «πρωρατοὶ» πρὸς τοὺς «πρυμναίους».

Ἡ συζήτης, φιλονεικία μᾶλλον, εὐρίσκατο εἰς τὸ ὀξύτερον αὐτῆς σημεῖον καὶ μερικὰ μέλη τοῦ Ἰνστιτούτου-Ουέλδων ἠτοιμάζοντο νὰ ἔλθουν εἰς χεῖρας, ὅταν εἰς ξένος ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων.

Ἐἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Ροβήρος. Ἐζήτησε τὸν λόγον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐδόθη ἐν τῷ μέσῳ σιγῆς γενικῆς. Ἦρχισε νὰ ἀμιλῆ μετὰ σθένους, εἰσῆλθεν εὐθύς εἰς τὸ ζήτημα τῶν πηδαιουχομένων ἀεροστατίων καὶ ἐδήλωσεν ὅτι, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἤδη κύριος τῶν θαλασσῶν διὰ τοῦ πλοίου τοῦ κινουμένου με ἰστίον, με τροχὸν ἢ με ἕλικα, δὲν θὰ ἐγένετο κύριος καὶ τοῦ ἀέρος εἰμὴ διὰ μηχανῶν βαρυτέρων αὐτοῦ, διότι μόνον αἱ βαρύτεραι τοῦ ἀέρος μηχαναὶ δύναται νὰ κινῶνται ἐντὸς αὐτοῦ με πᾶσαν ἐλευθερίαν.

Ἦτο τὸ αἰώνιον ζήτημα, ὁ αἰώνιος ἀγὼν μετὰ τοῦ ἀεροστατίων καὶ ἀεροπλοίων. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τὴν πλειονοψηφίαν ἀπετέλουν οἱ ἐπαδοὶ τοῦ «ἐλαφροτέρου τοῦ ἀέρος», ἡ συζήτης ὤξυνθη τόσον, ὥστε ὁ Ροβήρος, τὸν ὁποῖον μερικοὶ εἰρωνες ἀντίπαλοι ἀπεκάλεσαν «Κατακτητὴν», ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν.

Ἄλλὰ μετὰ τὴν ἐξάφηνισιν τοῦ παραδόξου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὀλίγας ὥρας βραδύτερον, ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Ουέλδων ἐγένοντο τὰ θύματα μιᾶς ἀπαγωγῆς, ἀναρκαγῆς μᾶλλον, θρασυτάτης. Ἐνῶ διέσχιζον τὸ Φαῖρμον-Πάρκ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ὑπέρτου Φρυκολλίνου, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπέπεσαν ἐναντίον των, τοὺς ἐφίμωσαν, τοὺς ἔδεσαν, καὶ ἔπειτα, μετ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν, τοὺς παρέσυραν διὰ τῶν ἐρήμων δενδρστοχιῶν καὶ τοὺς εἰσῆγαγον εἰς μίαν συσκευὴν, τοποθετημένην ἐν τῷ μέσῳ μικρᾶς πλατείας τοῦ πάρκου. Ὅταν ἐξημέρωσε, αἰχμαλωτοὶ ἐντὸς τοῦ ἀεροπλοίου τοῦ Ροβήρου, διέσχιζαν τὸν ἀέρα ἀνωθεν χώρας, τὴν ὁποίαν ματαίως προσεπάθουν νὰναγνωρίσουν.

«Ὁ Ἄλβατρος, τὸ ἀερόπλοιο τοῦ Ροβήρου. . .» (Σ. 245, στ. γ')

Ὁ Οὐνκλ Προῦντ καὶ ὁ Φιλ Ἐβανς ἐβεβαίουντο τώρα ἐξ αὐτοψίας ὅτι ὁ ρήτωρ τῆς χῆδς δὲν τοὺς εἶχεν ἀπατήσῃ, καὶ ὅτι πράγματι κατέχε μηχανὴν ἀεροπλοίας στηρικτώμενην ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ «βαρυτέρου τοῦ ἀέρος», ἡ ὁποία, κτὰ καλὴν ἢ κακὴν τύχην, — αὐτὸ θὰ τὸ ἔβλεπαν ἀργότερα, — τοῖς ἐπεφύλαττε τὸ παραδοξότερον τῶν ταξιδιῶν!

Ἡ μηχανὴ ἐκείνη, ἐπισηθεῖσα καὶ κατασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Ροβήρου, ἐκινεῖτο διὰ τῆς διπλῆς ἐνεργείας τῆς ἕλικας, ἡ ὁποία, στρεφόμενη ὀλονέν, προσώθει κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄξονός τῆς. Ὅταν ὁ ἄξων αὐτὸς ἦτο κἀθετος, ἐκινεῖτο κατὰ κἀθετον ὅταν ἦτο ὀριζοντίος, ἐκινεῖτο κατ' εὐθείαν. Οὕτω καὶ τὸ ἐλικώπτερον ὑψοῦται ἐπειδὴ κληττεῖ πλαγίως τὴν ἀέρα, ὡς ἐὰν ἐκινεῖτο ἐπὶ κεκλιμένου ἐπιπέδου.

Ἴδου ἐν ὀλίγοις ἡ περιγραφή τοῦ θαυμασίου μηχανήματος. Τὸ ἀερόπλοιο τοῦ Ροβή-

ρου, ο «Αλβατρος» (α) άπετελείτο υπό σκάφους μήκους τριάκοντα μέτρων, έφωδιασμένον με δύο προωστήρας, τών μεν έμπροσθεν, τών δε όπισθεν, και με σύστημα τριάκοντα έπτά έν όλω έλικών κινουμένον έπι καθέτου άξωνος, ήτοι δεκαπέντε είς έκάστην πλευράν του σκάφους, και έπτά ύψηλοτέρων έν τώ μέσω τής συσκευής. Τούτο άπετέλει σύνολον τριακοντάεπτά ιστίων, έχόντων πτερύγια άντι ιστίων, είς τά όποια αί μηχαναι, αί λειτουργούσαι είς τούς είδικούς θαλάμους του έπιστωμάτος, μετέδιδον περιστροφικήν κίνησιν ήλιγγιώδη.

Όσον διά την δύναμιν, την συγκατατούσαν είς τόν άέρα και κινούσαν τώ άερόπλοιοι, δέν την παρήγεν ούτε άτμός ύδατος ή άλλου υγρού, ούτε συμπυκνωμένους άτμοσφαιρικούς άνή ή άλλο άέριον, ούτε ύλη έκρηκτική. Ητο ή δύναμις εκείνη, ή ή οποία τέσον πολυτρόπως χρησιμοποιεΐται, — ή ήλεκτριαιμός. Πέθεν τώρα και πώς ήνται ή έφευρέτης τήν ήλεκτριαιμόν αυτόν, διά του όποιου έπλήρου τάς στήλας του και τούς συμπυκνωτήρας του;... Πολύ πιθανόν, — ούδέποτε έγνωσθη τό μυστικόν του, — τόν έξήγεν έκ του περιβάλλοντος άέρος, πάντοτε κατά τό μάλλον ή ήττον πεκληρωμένου με ρευστόν, όπως, άλλως τε τήν έξήγεν έκ του περιβάλλοντος ύδατος ή διάσχημος εκείνους πλοίαρχος Νέμος, όταν ώδήγει τήν «Ναυτίλον» του ανά τούς βυθούς τών ώκεανών.

Τό μυστικόν τούτο, πρέπει να τό εύρωμεν άπό τώρα, ούτε ο Ούνκλ Προύντετ, ούτε ο Φίλ Έβανς κατώρθωσαν να τό μάθουν κατά τό διάστημα του έναερίου ταξειδίου των, κατά τό όποιον ο «Αλβατρος» τούς περιέρρεν άνωθεν τής ύδρογειού σφαιρας.

Το προσωπίκόν, υπό τάς διαταγάς του μηχανικού Ροβήρου, άπετελείτο άπό ένα ύποπλοίαρχον, όνομαζόμενον Τζων Τούρνερ, τρεις μηχανικούς, δύο βοηθούς και ένα μάγειρον, — όκτώ έν όλω άνδρας, άρκετούς διά την ύπηρεσίαν του άερόπλοίου.

Όπως αυτός ο Ροβήρος είπε προς τούς δύο επιβάτας, — τούς άκουσίους του συνταξειδιώτας, — αέγω, με τό άερόπλοϊόν μου, είμαι ο κύριος τής εδδόμης ταύτης ήπειρου του κόσμου, μεγαλητέρας άπό τήν Αύστραλίαν, τήν Ωκεανίαν, τήν Ασίαν, τήν Αμερικήν και τήν Εύρώπην συλληβδήν, τής έναερίου αυτής Ίκαρίας, του άπεράντου τούτου Κράτους τής Ατμοσφαιρας, τό όποιον μυριάδες ευτυχών Ίκαρων θά διασχίσουν είς προσεχές μέλλον.

Και ήρχισε τό περικετετώδες έκείνο ταξειδίον διά του Αλβατρον, κατ' άρ-

(*) Αlbatros, πτηνόν τών νοτίων θαλασσών, έλληνιστί κλυδωνομάνεις ή διομήδεια.

χάς άνωθεν τών άπεράντων χωρών τής Βορείου Αμερικης. Είς μάτην ο Ούνκλ Προύντετ και ο Φίλ Έβανς διεμαρτυρήθησαν έντόνως και εύλόγως. Ο Ροβήρος τούς άντέκρουσε με τό δικαίον του ίσχυροτέρου, και ήναγκάστησαν να έγκαρτερήσουν ή μάλλον να ύποταχθούν είς τό δικαίον τούτο.

Ο «Αλβατρος», διεθυλόμενος προς δυσμάς, διήλθε τήν άπεράντον όροσειράν τών Βραχυδάων Όρέων, τάς πεδιάδας τής Καλλιφορνίας έπειτα, άφίνων έπίσω του τόν «Αγιον Φραγκίσκον, δίσσχισε τήν νότιον μοίραν του Ειρηνικού μέχρι τής χερσονήσου Καμπόστας, Υπό τά έγκατα τών έπιβατών του άερόπλοίου έξετυλίχθησαν τότε αί χωραι του Ουρανίου Κράτους, και έφάνη τό Πεκίνον, ή πρωτεύουσα τής Κίνας, με τό τετραπλόιν τής ταίχος. Ανυψούμενος διά τών όρθίων έλικών του ο Αλβατρος άνήχθη είς τά μεγαλήτερα ύψη και διήλθεν άνωθεν τών χιονοσκεπών κορυφών τών Ίμαλαίων με τούς σπιθροβολούντας παγωνάς των. Τήν προς δυσμάς διεύθυνται τον δέν μετήλλαξε διόλου. Και άπου έπίταξεν άνωθεν τής Περσίας και τής Κασπίας θαλάσσης, ύπερέβη τά ευρωπαϊκά σύνορα, διήλθε τά ρωσικάς στέπκας, άκολουθών τήν κοιλάδα του Βόλγα, έθεάθη άπό τήν Μόσχαν, έθεάθη άπό τήν Πετρούπολιν, παρετηρήθη υπό τών κατοίκων τής Φιλανδίας και υπό τών αλλείων τής Βαλτικής. Προσεγγίσας δε είς τήν Σουηδίαν κατά τόν παράλληλον τής Στοκχόλμης, και τήν Νορβηγίαν κατά τό πλατος τής Χριστιανίας, έστράφη προς νότον, διήλθε χιλια μέτρα άνωθεν τής Γαλλίας, έχαμήλωσεν είς τό Παρίσι και έθεάθη υπό τών κατοίκων τής μεγαλοπόλεως είς ύψος εκατόν μόνον ποδών, ένθ οι φανοί του έξηκόντιζαν θαμβωτικά κύματα φωτός. Έπειτα παρήλασεν ή Ιταλία με τήν Φλωρεντίαν, τήν Ρώμην και τήν Νεάπολιν, και ή Μεσόγειος, τήν όποιαν διήλθε διά πτήσεως λοξής. Εκείθεν έφθασε τάς ακτάς τής άπεράντου Αφρικης, τήν όποιαν διέτρехεν άπό του άκρωτηρίου Σπάρτελ του Μαρρόκου μέχρι τής Αιγύπτου, ύπεράνω του Αλγερίου, τής Τυνιδος και τής Τριπολιτιδος. Τέλος έπανήλθε προς τό Τομπουκτού, τήν πρωτεύουσαν του Σουδάν, και έχώρησεν άνωθεν του Ατλαντικού.

Εξηκολούθησε να διευθύνεται προς τά νοτιοδυτικά και τίποτε δέν ίσχυσε να σταματήσει τό θαυμασίον άερόπλοϊον ύπεράνω τής άπεράντου εκείνης υγρας πεδιάδος, τίποτε, ούτε αυτάί αί θύελλαι, αί όποιαί έξέσπασαν μανιώδεις, ούτε καν είς τών φοδερών εκείνων σφώνων, ή όποιος τό περιέπλεξεν είς τούς στροβιλισμούς του, όπόθεν, χάρις είς τήν

ψυχραιμίαν και τήν δεξιοτήτα του πλοηγού του, ήδυνήθη ναπαλλαχθή, συντρίψαν τίν σίφωνα διά κανονοβολισμών.

Η Ξηρά άναφάνη και πάλιν παρα τήν είσοδον του Μαγγελανείου Πορθμού. Ο Αλβατρος τόν δίσχισε άπό βορρά προς νότον, έξηλθε παρα τό άκρωτηριον Χέρν κ' έπροχώρησεν άνωθεν τής μεσημβρινής μοίρας του Ειρηνικού Ωκεανού.

Τότε άψηρών τάς δυσπροσίτους χωρας τής Ανταρκτικής θαλάσσης, άφου ήγωνίσθη εναντίον κυκλώδος, του όποιου κατώρθωσε να φθάση τό σχετικώς ήρμον κέντρον, ο Ροβήρος έπλανήθη άνωθεν τών σχεδόν άγνωστων εκείνων τέπων, τής Γης του Γκρόνχαμ, έν τώ μέσω τών λαμπροτήτων ένός βορείου σέλαος, κ' έταλαντεύθη όλίγας ώρας ύπεράνω του πόλου. Καταληφθείς και πάλιν υπό θυέλλης, παρασυρθείς προς τό ήφαίστειον Έρεβός, τό όποιον έξηκόντιζε φλόγας, έσώθη ως έκ θαύματος.

Τέλος, περί τά τέλη του Ιουλίου εκείνου, άφου επέστρεψε προς τόν Ειρηνικόν, έσταμάτησεν άνωθεν μιας νήσου του Ινδικού Ωκεανού. Η άγκυρα ριφθείσα έξω, έσπάλασεν είς τούς βράχους τής ακτής, και ο Αλβατρος, πρώτην φοράν άπό τής άναχωρήσεώς του, έμεινεν ακίνητος είς ύψος εκατόν πενήκοντα ποδών άπό του έδάφους, συγκατατούμενος υπό τών πάντοτε περιστρεφόμενων έλικών του.

Η νήσος εκείνη, ως έμαθον κατοπιν ο Ούνκλ Προύντετ και ο Φίλ Έβανς, ήτο ή νήσος Σάττα, κειμένη δεκαπέντε μοίρας ανατολικότερον τής Νέας Ζηλανδίας. Τό δε άερόπλοϊον έστάθμευσεν έκεί έξ αίτίας κάποιας βλάβης; τήν όποιαν ύπέστησεν οι προωστήρες του, ως έκ τής τελευταίας θυέλλης, και ή όποιαι έπρεπε να έπανορθωθή, διαφορετικά δέν θα ήδύνατο να φθάση είς τήν νήσον Χ — τήν άγνωστον νήσον του Ειρηνικού Ωκεανού, όπου είχε κατασκευασθή ο Αλβατρος και ή όποιαι απείχεν άκόμη δύο χιλιάδας έκτακτοια μιλλια.

Ο Ούνκλ Προύντετ και ο Φίλ Έβανς ένόουν καλώς ότι, μετά τήν επισκευήν, τό άερόπλοϊον θα έξηκολούθει τά άτελείωτά του ταξειδία. Τός έφάνη όθεν καλή ή εύκαιρία, τώρα που ήτο άγκυροβολημένον, ναποπειραθούν δραπέτευσιν.

Τό σχοινίον τής άγκυρας, ή όποιαι συνεκράτει τόν Αλβατρον, είχε μήκος εκατόν πενήκοντα ποδών. Δι' αυτου όλισθαίνοντες οι δύο έπιβάται και ο ύπηρέτης Φρυκολίνος, θα έφθαναν είς τήν ξηράν χωρίς πολλόν κόπον, και, άν ή δραπέτευσις έγινετο νύκτα, δέν θα διέτρεχον τόν κίνδυνον να τούς ιδούν.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Αγαπητοί μου, ΠΗΓΑ προχθές είς τό θέατρον Παντοπούλου και είδα τήν νίαν άθηναϊκήν έπιθεώρησιν «Σκαίτιν Ρίγκ» του κ. Τίμου Μωραϊτινή. Έγέλασα πολύ, και έπειδή θα ήθελα να γελάσετε και σεΐς, θα σας γράψω σήμερα δι' αυτήν. Κάποιος είμπορεί να μου παρατηρήση: Και ο σκόπος, και τό διδάγμα ποόν;... Αι «Αθηναϊκαι Έπιστολαι» πάντοτε κάτι διδάσκουν, κάτι ώφελουν. Κάμνουں τά παιδιά να σκέπτανται, και όχι απλά να γελούν. Ένθ μία Έπιθεώρησις...

Ε, ο κάποιος αυτός δέν θα είχε και πολύ δικαιο. Αιωνίως διδάγματα, και σκέψεις, και ήθιολογία; «Ας ποΐμε μίαν φοράν και μερικά άστεΐα διά να γελάσωμεν. Τώρα είνε και καλοκαιρι... Έπειτα, ο γέλωσ ποτέ δέν κάμνει κακόν. Απεναντίας είνε ώρα και ώφέλιμος άναψυχή. Δι' αυτό, βλέπετε, και είς τάθηναϊκά θέατρα, τώρα τό καλοκαιρι, ο κόσμος προτιμά να βλέπη πράγματα φαιδρά: κωμώδιες, φάρσες, όπερέττες, έπιθεωρήσεις κιτλ.

Κάποτε παρουσιάζεται ο Τροχιόδρομος. Τόν κάμνει ένας χονδρός και δυσκίνητος ήθοποιός, φορών άντι καπέλου μίαν μικράν άτμομηχανήν.

Τώρα λοιπόν με τά ήλεκτρικά τράμ, σε έβαλαν είς άποστρατείαν; τόν έρωτούν.

«Αχ, ναί! άπαντά ο Τροχιόδρομος» και να ιδήτε ότι δέν μου έλοφον ούτε μία σύνταξι! «Αδικο! του φωνάζουν» έπρεπε να σου κόψουν» εσύ, τόσον καιρό, τί άλλο έκανες παρα να κόβης; Ο Τροχιόδρομος αρχίζει να διηγείται τήν ιστορίαν του, αλλά κάθε τόσον διακόπτεται, στέκεται.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

«Αχ, ναί! άπαντά ο Τροχιόδρομος» και να ιδήτε ότι δέν μου έλοφον ούτε μία σύνταξι!

— Έμπρός! έμπρός! του φωνάζουν προχώρει! Ο Τροχιόδρομος εξακολουθεί, λέγει με κόπον δυο-τρεις λέξεις και σιωπά.

— Νά τος! φωνάζουν πάλι εσταμάτησ! Κάποτε φοβερίζει: — Θα φύγω!

Και του άπαντούν ειρωνικάς: — Ναί, θα φύγεις!... Ένας λόγος είνε!... φεύγει ποτέ ο Τροχιόδρομος;... Και όμως φεύγει, — ή καλλίτερα τρέπεται είς φυγήν, διότι φθάνει ένα ήλεκτρικόν τραμ και σταματά είς τό μέσον τής σκηνης.

Είνε άπαραλλάκτον, με τήν κεραίαν του, με τά σύρματά του, με τίς καμπάνες του, με τούς έδηγούς του και με τούς επιβάτας του. Ο κόσμος γελά και χειροκροτεί πρό της τελείας αυτής άπομιμήσεως.

Ο Παντόπουλος θέλει να έπιβιβασθή. Πηγαίνει έμπρός, τόν στέλλουν έπίσω πηγαίνει δεξιά τόν στέλλουν άριστερά. Και ένθ δέν ήξείρει άπό του να έμβη, αίφνιδίως λάμπει ένας μεγάλος ήλεκτρικός σκινθήρ, και έντρομοι οι επιβάται, κατέρχονται όλοι διά να σωθούν. «Εκάτηκαν ή ασφάλειες!...»

Είς άλλην σκηνήν, διηγούνται είς τόν Παντόπουλον ότι έφευρέθη μηχανή, ή όποιαι κατασκευάζει ανθρώπους επί παραγγελία.

Ω διάβολε! ανακράζει έκπληκτος και περιχαρής ο Παντόπουλος πηγαίνο να παραγγείλω... τόν πατέρα μου!

Επειτα έρωτά: Αιτή ή μηχανή κάμνει και έπισκευάς; Δέν ξέρουμε ίσως... Εξέρετε γιατί ρωτώ; Έχω μία πεθερά λιγάκι τριμμένη... άν μπορούσαμε να τή γυρίσωμε, τό μέσα-έξω...

Παρουσιάζονται δύο νεάνιδες, αι όποιαι προσωποποιούν τό Ταχυδρομείον και τό Τηλεγραφείον. Ο Παντόπουλος κάτι έρωτά τήν δευτέραν, αλλά δέν λαμβάνει καμίαν άπάντησιν.

Υστερα όμως άπό πολλήν ώραν, ένθ γίνονται άλλες κουβέντες, ή έρωτηθεισα άπαντά: — Ναί! μάλιστα! — Τι λέει τούτη δώ; έρωτά ο Παντόπουλος μη έννοών.

άπο όπερέτταν, και όταν έρχεται ή ώρα του χορού, οι ιεροψάλται άπαντούν με Σοί, Κύριε και Κύριε έλέησον! Φαντασθήτε τούς θυμούς του μαέστρου και τά γέλια τών άκροατών!...

Αλλ' άκούη αστειότερα είνε ή σκηνή του ύπνωτισμού και τής νοομαντείας. Παρουσιάζεται ο ύπνωτιστής Λεμπλάν με τήν Χανούμισσάν του. Κάμνουں πειράγματα και προσκαθών να ύπνωτίσουν ένα Βουλευτήν. Αλλ' είς μάτην. Ο Βουλευτής μένει έξυπνος.

Δέν ξέρετε! λέγει ο Παντόπουλος; θέλετε να τόν ύπνωτίσω εγώ; Τώρα να ιδήτε. Και κυττάζων τόν Βουλευτήν, λέγει: — Κύριοι! αρχεται ή συνεδρίασις! Αύσστιγμαί ο Βουλευτής πίπτει ύπνωτισμένος.

Επειτα ύπνωτίζεται ο ΐδιος ο Παντόπουλος και μαυτεύει.

Τι είνε αυτό του κρατώ, τόν έρωτούν, και που κάμνει δώδεκα παρα είκοσι; Ρολόι! άπαντά θρηλαβευτικάς.

Μπράβο! Και τί είνε; χρυσό ή άσημένιο; Τι χρώμα έχει; έρωτά ο Παντόπουλος, άσπρο ή κίτρινο; — Άσπρο... — Ε, τότε είνε άσημένιο.

Ο διάλογος εξακολουθεί: — Τι κρατώ τώρα; — Για να τό ιδώ! Αφελέστατα ο νοομάντης Παντόπουλος τό βλέπει και άπαντά: — Ταμπανιέρα είνε! — Και τί έχει μέσα; — Τσιγάρα. — Ποσα έχει; — Μα ποσα χωρεί; — Δώδεκα. — Και ποσα εκάπνισες; — Έξη. — Ε, τότε έχει έξη! — Μπράβο! Τι βλέπετε μπροστά σου; — Πού; — Νά, εκει άντίκρυ, στην ταράσσα. — Βλέπω...τζαμπατζήδες!

Και πραγματικώς, από τήν αντικρυνήν ταράσσαν πολλοί παρηκολούθουν τήν παραστάσιν δωρεάν. Δωρεάν τήν παρηκολούθησατε όλίγον και σεΐς...

Αλλά τώρα πρέπει να πάσ η αύλαία, διότι δέν έχω άλλον τόπον. Σας άσπαζομαι Φαιδων Υ. Γ. Είς τήν Έπιθεώρησιν ύπάρχουν και σκηναί, αί όποιαι δέν είνε διά παιδιά. Μερικαι π.χ. που γίνονται μέσα είς τό Σκαίτιγκ-Ρίγκ, όπου και ο Παντόπουλος πατινάρει. Δι' αυτό δέν θα έβλεπα μ' ευχαριστήσιν μου παιδιά είς τό θέσ...

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Μίαν ἑσπέραν τοῦ Μαΐου, ταξιδεύων ἀνά τὴν Ἰταλίαν, ἐσταμάτησά εἰς τὸ Κογκολέττον, πλησίον τῆς Γένουας...

Εἰς τὸ κατώφλι πτωχικῆς καλύβης, προστατευομένης ὑπὸ μιᾶς κλιτύος τῶν Ἀπεννίνων, — τοῦ βουνοῦ, τὸ ὅποιον σκιάζει τὴν πόλιν μας, — ἓνας ἀνθρώπος, ἀπλᾶ ἐνδεδυμένος, ἐσταμάτησεν τὸ ἀπόγευμα τῆς 10 Ἰουλίου 1489...

Με δακρυσιμένα μάτια, ὁ μικρὸς κατεφίλησε τὴν γραβὴν καὶ ἐψιθύρισε: — 'Ο,τι κι' ἂν γίνῃ, ἀγαπημένη μου γιαγιά, ἐγὼ πάντα θὰ σε θυμοῦμαι...

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος καὶ ὁ βαπτιστικὸς του ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Κογκολέττον. Τὴν ὥραν ἐκεῖνην ὁ ἥλιος ἔδεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῶν βουνῶν...

Ἐπισπεύσαντες τὸ βῆμα, ὁ Κολόμβος καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν τῆς κόλως. Ἐπισπεύσαντες τὸ βῆμα, ὁ Κολόμβος καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν τῆς κόλως...

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, — διότι αὐτὸς ἦτο, — εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον. Μία γραβὴ ἐκάθητο κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν...

«Ὁ ἄνθρωπος ἐπεφίλησε τὸν Κολόμβον.» (Σελ. 248, στ. β.)

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Φερδινάνδος Β', ἐπληροφόρηθη ἐσχάτως, ὅτι θαλασσοπόροι κατώρθωσαν νὰ διακρίνουν, εἰς μακρὸν ταξίδιον, τὴν γῆν ἐκεῖνην...

Ὁ Κολόμβος ὑπεχρεώθη νὰναχωρήσῃ ἀμέσως τὴν ἐπαύριον.

Ὁ Φερδινάνδος ἐπεφίλησε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς μίαν ἀπεργεῖν του. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἀπεχαιρέτησε τρυφεράτατα, ὁ θαλασσοπόρος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ φίλων του...

Ὁ Κολόμβος ἐστέκετο εἰς τὸ κατάστρωμα, παρατηρῶν τὴν γραμμὴν τῆς ἀκτῆς, ἢ ὅποια ἐφαίνετο ἀπομακρομένη. Ἡ ἀμφιβολία τῆς ἐπιπέδου ἐβασάνιζε τότε τὴν ψυχὴν του...

Ἐπὶ τὸ ἐξῆς θὰ ζῶ εἰς τὴν ξενιτειά. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην μία σοβαρὰ φωνὴ τῷ ἀπεκρίθη: — Μάθε λοιπὸν, νουνέ, ὅτι σὲ ἠκολούθησα.

Ὁ Κολόμβος ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν Ἀδριανὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ ἓνα θαλαμίσκον.

Ἐτόλμησεν νὰ κρυφθῆ εἰς τὸ πλοῖον, ἀφοῦ σὲ δεῖταξα νὰ μείνης εἰς τὴν Γένουαν;

Τὸ παιδί εἶχε γονατίσῃ. Ἐστήριξε τὸ ἀγγελικὸν του κεφαλάκι εἰς τὰ γόνατα τοῦ θαλασσοπόρου καὶ εἶπε:

Καλέ μου νουνέ, θέλω νὰ εἶμαι τὸ παιδί σου, ὁ σύντροφός σου. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω, διὰ νὰ σε βοηθῶ καὶ νὰ σὲ παρηγορῶ. Φίλησέ με ὅπως μ' ἐφιλούσε καὶ ἡ γιαγιά μου.

Τὴν 3 Αὐγούστου 1492, αἱ τρεῖς καρβέλλαι τοῦ Κολόμβου, ἡ Σάντα Μαρία, ἡ Νίνα καὶ ἡ Πίντα, ἦσαν ἀγκυροβολημέναι εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πάλου. Εἰς τὴν προκυμαίαν, μία μεγάλῃ σκηνὴ ἐπροφύλαττε τὴν αὐλὴν τῆς Ἀραγωνίας...

Τὴν μεσημβρίαν, ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένος, κατῆλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ παρουσιάσθη ἀσκεπῆς ἐνώπιον τοῦ Φερδινάνδου Β' (τοῦ ἐπωνομασθέντος Καθολικοῦ)...

Κύριε νύναρχε, τῷ εἶπεν ὁ Βασίλισσα, ἀπὸ τὸ πλήρωμά σας ἐλείπεν ἓνας τραγουδιστής. Ἰδοῦ, σὰς τὸν ἐμόρφωσα ἐγὼ ἡ ἰδία, με τὴν βοήθειαν τοῦ ἀρχιψάλτου τοῦ παρεκκλησίου μας...

Ὁ Ἀδριανὸς, φορῶν μεταξίνην στολήν καὶ κρατῶν εἰς τὴν δεξιάν ἀραβικὴν κιθάραν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν νουνόν του, τὴν ὅποιον εἶχε νὰ ἰδῆ ἐξ ἑβδόμης. Ὁ Κολόμβος εἶπε:

Μεγαλειότητά, εἰμπορῶ νὰ ἐκθέσω αὐτὸ τὸ παιδί εἰς τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους θὰ διατρέξωμεν; Ὁ Κολόμβος εἶπε: — Μεγαλειότητά, εἰμπορῶ νὰ ἐκθέσω αὐτὸ τὸ παιδί εἰς τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους θὰ διατρέξωμεν;

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' Η' Ο' Δάλια αὐτοκηρύσσεται ἔνοχος.

Εἰς τὴν Παλάβραν συνεζήτησαν ἀκόμη. Τουλὰχιστον φωναὶ ἐφθασαν μέχρι τῆς Ο' Δάλιας. Καὶ ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν τὴν στεγάζουσαν τὸ Σουλῶν, ἤκουσε τὸν Κασσοῦλαν, ὁ ὅποιος με τὴν χονδρὴν του φωνὴν ἐρητύρανε:

Διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς, πρέπει πρῶτα νὰ κατασυντρίψωμεν τοὺς ἐσωτερικοὺς. Κάτω ὁ προδότης Γκα' Ντούρ! Εἰς θάνατον ὁ ἔνοχος!

Ὡς τρελλῆ ἡ Ο' Δάλια, ἀσθμαίνουσα, ἀψήφουσα τὴν παρουσίαν τῶν δύο φρουρῶν, οἱ ὅποιοι ἐφύλαττον τὴν εἰσόδον τοῦ παλατιοῦ, εἰσώρησεν, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς Παλάβρας καὶ ἐφώναξε:

Ὁ Γκα' Ντούρ δὲν εἶνε ἔνοχος! Ὁ ἔνοχος εἶμαι ἐγὼ!

Με τὰς λέξεις αὐτὰς ἡ Ο' Δάλια ἐγονάτισε κάτω, καὶ χαμηλώσασα τὴν κεφαλὴν, ἀκίνητη, ἐπερίμενε τὸν κεραυνόν, ὁ ὅποιος θὰ ἐπιπτεν ἐπάνω της.

Ὁ Δάλια, εἶπε τότε μίαν ἄλλαν σταθερὰ καὶ γλυκεῖαν, ἢ ὅποια δὲν ὠμοίαιε με φωνὴν μαύρου... Σῆμα ἐπάνω! Σῆμα ἐπάνω! Relève-toi!

Διότι αἱ λέξεις αὐταὶ εἶχον λεχθῆ γαλλιστί... Ποῖος λοιπὸν τὴν ὥραν ἐκεῖνην τῆς ὠμιλοῦσε τὴν ἀγαπημένην γλώσσαν τῶν Λευκῶν; — Κύτταξέ με! προσέθεσεν ἡ ἰδία φωνή.

Ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε τὸν κύριον Φάμπρ... Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ;! Ἀποτόμως ἐσηκώθη, ἔρριψε κραυγὴν, καὶ, θέτουσα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ προσώπου της ὡς δία νὰ κρυφθῆ καὶ νὰποδιώξῃ τὴν ὀπτασίαν, ἀσπειρώθη νὰ φύγῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνοίγματος διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσέλθῃ.

Οἱ φρουροὶ τὴν ἐκράτησαν καὶ τὴν ἔφεραν ὀπίσω. Ὁρθῆ τότε, ἀκίνητη, με τὰ μάτια χαμηλωμένα, ἤκουσε καὶ πάλιν: — Ὁ Δάλια; διατί φεύγεις; διατί κρύβεσαι; Διατί ἔρχεσαι ἐδῶ νὰ ὁμολογήσῃς ἔγκλημα, τὸ ὅποιον δὲν ἔκαμες; Καὶ ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰπαντήσῃ, ὁ κύριος Φάμπρ, προσέθεσε: — Ὁχι, εἶνε ἀδύνατον, δὲν εἶσαι ἔνοχος!

Αἱ τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ κ. Φάμπρ ἐπανάλαβε καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Μαύρων, ἔτυχον ἐπιδοκιμασίας γενικῆς. Ἦτο πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ἡ Ο' Δάλια ἦτο ἀθώα, καὶ ὅτι ἡ Παλάβρα ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μ' ἓνα στόμα: — Κάτω ὁ Γκα' Ντούρ!... Εἰς θάνατον ὁ προδότης, εἰς θάνατον!...

Δὲν εἶνε ὁ Γκα' Ντούρ! ἐπανάλαβε ζωηρῶς ἡ Ο' Δάλια.

Ἀπόδειξέ το λοιπὸν! τῆς ἐρώναξεν ὁ βασιλεὺς Ντα' Σαγκουί, ὁ ὁποῖος ἐβλεπε τὰρα δύο ἐνόχους νὰ διαφεύγουν...

Πῶς νὰ τὸ ἀποδείξω; Ἐγὼ εἶμαι!... Αὐτὸ ξέρω!... Μπήκα μέσα... ὅλοι κοιμούνται. Ἐνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς σου, — εἶπεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἀρχηγὸν Βασίλεα, — ἦταν ξαπλωμένος κάτω, μπροστὰ εἰς τὸ παλάτι, μ' ἓνα βαρέλι εἰς τὴν ἀγκυλιά, σὰν αὐτὸ ποὺ εἶνε ἐδῶ, πεσμένο εἰς τὰ πόδια τοῦ γιοῦ σου!

Αὐτὸς ὁ φρουρὸς ἦταν ὁ Ἀταμόρ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ τὴν παγιδεύσῃ. — Ὁχι, δὲν ἦτο αὐτός! Τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον τοῦ Μουστῶ.

Ποῖος λοιπὸν ἦπεν ἀπὸ τὸ βαρέλι τελευταῖος; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὁ Μουστῶ, ἀλήθεια! ἀπήντησαν. — Ναι, εἶπε καὶ ὁ Μουστῶ. Ἐγὼ τὸ θυμοῦμαι... Γιατί ἀποκοιμήθηκα ἀπάνω εἰς τὸ βαρέλι...

Ἐπλησίασα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ο' Δάλια, καὶ εἶδα ἀπὸ μιᾶς χαραμᾶδα εἰς τὴν διπλανὴν κάμαρα, δυὸ ἀπὸ τῆς γυναῖκας σου ξαπλωμένες σὲ μιᾶ ψάθα.

Ναι. Ἡ Γιότα καὶ ἡ Βάλα, ἐβεβαίωσεν ὁ Ντα' Σαγκουί.

Ὁχι! Ἐγὼ ἐγνωρίσα τὴν Μ' Μπου...

«Σ' ἐβλεπα ἐστὸν ὕπνο μου, πατέρα...»

Η ΕΛΛΗ

Εὐλογημένο νῆνε, ἔλλα, τὸ χῶμα ποὺ σὲ τρέφει Κ' εὐλογημένο τὸ νερό ποὺ πίεις ἀπ' τὰ νῆρα Κ' εὐλογημένους τρεῖς φορὲς αὐτὸς ποὺ σ' ἔχει στείλει. Γιατὸ λυχνάκι τοῦ φτωχοῦ, Γιατὸ ἀγίου τοῦ καντήλι! Δὲν εἶσαι σὺ περήφανη Σάν τ' ἄλλα καρποφόρα ποὺ βιαστικᾶ, ἀνυπόμονα Δὲν βλέπουνε τὴν ὥρα Πῶς μὲ τ' ἀνδολοῦλοδα τοὺς κλώνους νὰ σκεπάσουν Καὶ μὲ μιὰ πρόσκαιρη ὀμορφιά Τὰ μάτια νὰ ξεπιάσουν... Ἐοῦ εἶσαι πάντα ταπεινὴ, Πάντα δουλεύουσα σκόβεις Μ' ὅλα τὰ πλοῦτῃ ποὺ κρατεῖς, Μ' ὅλο τὸ βίος ποὺ κρύβεις, Γι' αὐτὸ ἀπ' τὰ πρῶτα νειδιὰ σου Ποῦ τὰ φίλων ἢ ἀνέμου, Ὡς τὰ βαθεῖα γερᾶματα Ποῦ τὸ κορμὶ σου τρέμει, Καὶ γέρνει κάθε σου κλαδί Καὶ κάθε παρακλάδι, Μέσα στὸν κόσμο σου κορμό Δὲν σοβλεῖς τὸ λάδι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΜΗΣ

λω και την Λα' Ουτά, ειπεν η 'Ο'Δάλια.

— Αλήθεια, ειπεν ο βασιλεύς, συγκεντρώνων τας αναμνήσεις του.

— Στα χέρια σου, εξηκολούθησεν η 'Ο'Δάλια, κρατούσας ένα πράγμα που δεν μπόρεσα να το διακρίνω ήταν όμως μαλακό σαν φτερό και μου χαϊδεφε το χέρι.

— Ένα ψόφιο κουλί Ι Θυμάμαι Ι...

Και ο βασιλεύς, όσον ώμιλούσεν η 'Ο'Δάλια, εγόρλωνε τα μάτια εκπληκτός και φοβισμένος.

— Ήγινε και κάλιν σιωπή.

— Πηγαίνετε να λύσετε τον Γκα' Ντούρ, διέταξεν ο Μπα' Μπουλό.

— Περιττόν! ειπε λυμένος! ειπεν η 'Ο'Δάλια στρεφομένη προς τους πολεμιστάς, οι όποιοι ήτοιμασθησαν να εξέλθουν.

Τα μέλη του Συμβουλίου εκυττάζοντο σαστισμένα.

— Πού ειπε αυτό το Νύχι; ήρώτησεν αυστηρώς ο κ. Φάμπρ.

— Η 'Ο'Δάλια έχαμήλωσε τα μάτια και δεν άπεκρίθη.

— Σ' έρωτώ που ειπε το φυλακτό!

— Δεν το λέγω. Είνε το μυστικό μου.

— Το μυστικό σου; Και τολμάς;... Γιατί το έκλεψες; που ειπε;

— Έλα, άποκρίσου τι το έκαμες;

— Έμειναν ακίνητη, με τα μάτια προς την γην, έτοιμη να ύποστη τα πάντα.

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— 'Ο'Δάλια, υπέλαβεν εις το κεφαλί μίαν φλάσκαυ...

— Φθάνει Ι. φθάνει, Κύριέ μου! ανέκραξεν η 'Ο'Δάλια.

Και η γενναία κόρη που έδάμασε τους άνθρωπάργους, που έτρεφεν εις φυγήν τα θηρία, που άφήγησε την παρουσίαν της εοδαράς μαγίσσης, που έτόλμησε να κάμη το ήρωϊκόν εγκλημα και ναυτοκρηυχθή ένοχος, που δεν υπχώρησεν ενώπιον ουδενός κινδύνου, έδειλίασε πρό των άδικων ύβρεων που την έπλήγωναν εις την καρδίαν, και έξερράγη εις λυγμούς.

— Να δεθώ εις το μέρος όπου έδέθη ο Γκα' Ντούρ και να μαστιγώθω ως να όμιλήσω! ειπεν ο υίός του βασιλέως.

— Είς θάνατον! ανέκραξαν εν χορδόν τα μέλη της Παλάσρας.

— Παρακαλώ πολύ, ειπεν ο κύριος Φάμπρ, ναναβληθώ ή ποιηή δι' όλίγας ώρας. Παραδώσατέ την εις έμέ. Θα την ανακρίνω. Πρέπει να όμιλήσω, να ύποχωρήσω και να επανορθώσω. Βασισθήτε εις την επέμβασίν μου και την έπιστροφή μου.

— 'Από σεβασμόν προς τον Δευκόν Αρχηγόν, τα μέλη της Παλάσρας έκλιναν την κεφαλήν εις σημεϊόν συγκαταθέσεως.

— Άδριον το πρωί, προσέθεσεν ο κύριος Φάμπρ, ως είμεθα όλοι εδω, δια να συζητήσωμεν και να παρασκευάσωμεν την άμυναν έναντιόν των έξωτερικων έχθρων, οι όποιοι εινε πολύ πλέον επικίνδυνοι από αυτό το κορίτσι!

— Είς θάνατον Ι... επανέλαβαν με λύσσα' όλοι.

Και ο Μπα' Μπουλό, με την ισχυράν του φωνήν, εκήρυξε την άπόφασιν:

— 'Η δούλη 'Ο'Δάλια καταδικάζεται εις θάνατον!

— 'Ο κύριος Φάμπρ έπηρε μαζί του την 'Ο'Δάλιαν, άποφασισμένος να της άποσπάσῃ με πάντα τρόπον το μυστικόν της. Κατ' αρχάς την έπιασε με το καλό.

— Έλα, 'Ο'Δάλια, πρέπει να μου τὰ πῆς όλα. Είς έμέ, έμέ μόνον... Είρεται ότι έγω θέλω το καλό σου... Λοιπόν, πέ μου τι το έκαμες το φυλακτό;

— Η μικρή μαύρη, με την κεφαλήν ταπεινωμένην, έπεδράδυε το βῆμα κ' έμεινε όπισθεν του κυρίου της.

— Έλα κοντά μου και άποκρίσου.

— Δεν μπορώ! ειπεν έκείνη ικετευτικώς.

— Δεν μπορείς; Πώς γίνεται;... 'Αλλά πρέπει! εινε ανάγκη! Έμπρός! Δεν συναιθάνασαι την σοβαρότητα της πράξεώς σου και τας συνεπειάς της;

Πραγματικώς. Οι μαύροι, προληπτικώτατοι, έχαναν την ψυχραιμίαν των εις στιγμήν που τοίς ήτα τόσοσ αναγκαία.

"Αν οι Ματαμπέλοι τοίς εκήρυττον τον πόλεμον, θα ήσαν νικημένοι εκ των προτέρων. Διότι ουδέ θα έπεγειρουν καν νάντισταθούν, πεπεισμένοι ότι άνευ του φυλακτου κάθε των προσπάθεια θα ήτο ματαία.

— 'Ο Ντα' Σαγκουί δεν θα ώδήγη την στρατόν του, ή φυλή θα εύρίσκετο εις άποσύνθεσιν, και ο έχθρός, έπωφελούμενος της άταξίας και της άποθαρρύνσεως, θα έσφαζε και θα έλεγελάτει άκαλύτως.

— 'Αλλ' η άπειρία της 'Ο'Δάλιας δεν ήτο δυνατόν να προίξη όλας αυτάς τας συνεπειάς. Και έμεινε ακλόνητη εις την άπόφασίν της.

Μη κατορθώσας τίποτε με το καλόν, ο κύριος Φάμπρ έγενενη αυστηρός.

— Το μυστικόν σου, της ειπεν, έγω θα το μάθω. Άκούς; Πριν δύση ο ήλιος θα σου το έχω άποσπάσῃ.

"Αν δεν μου το πῆς με το καλό, θα σε αναγκάσω να μου το πῆς διά της βίας. Μ' άκούς; Δεν άπεκρίθη η 'Ο'Δάλια.

— 'Εγινε σιωπή. Και την έλυσε πρώτη, λέγουσα φαιδρως:

— Πως θα χαρούν εκεί-κάτω, Κύριε, να σας ξαναϊδούν Ι...

— Σου λέγω, υπέλαβεν ο κύριος Φάμπρ με μεγαλειότεραν άκόμη αυστηρότητα, ότι άν, πριν φθάσωμεν στο σπίτι, δεν μου τὰ φανερώσῃς όλα, θα σε δέσω, σαν τον Γκα' Ντούρ σ' ένα δένδρο και θα σε κτυπήσω με τον βούρδουλα.

— 'Εμεινε σιωπηλή και μετ' όλίγον ειπε μετιδωσα:

— 'Ο κύριος Τζάκ θα χαρή πολύ Ι... — Μά δεν άκούς λοιπόν, ανέκραξεν ο κύριος της καταθυμωμένος, ότι σου όμιλώ περί τιμωρίας, βασανιστηριων, θανάτου;...

— 'Εσιώπησε πολλήν ώραν, έπειτα ειπεν ικετευτικώς:

— Δεν πρέπει να μπῆτε... έτσι έξαφνα... στο δωμάτιο του κυρίου Τζάκ... δεν κάνει. Η συγκίνησίς του θα ήταν μεγάλη και μπορούσε...

— 'Ο υίός μου εινε αρκετά δυνατός. Η χαρά δεν κάνει κακό παρά μόνον εις τους ασθενείς.

— Μά γι' αυτό σας λέγω Ισα-ΐσα... ο κύριος Τζάκ εινε ασθενής... άρρωστος.

— Άρρωστος;... ο Τζάκ εινε άρρωστος;... Και τί έχει; Και από πότε; Ποιός τον νοσηλεύει;... Τι γιαντρικά του κάνουν;... Αχ, καταραμένη! Έσύ μου δίνεις τέτοιαν είδησι;

— 'Επιστήσε πολλήν ώραν, έπειτα ειπεν ικετευτικώς:

— Δεν πρέπει να μπῆτε... έτσι έξαφνα... στο δωμάτιο του κυρίου Τζάκ... δεν κάνει. Η συγκίνησίς του θα ήταν μεγάλη και μπορούσε...

— 'Ο υίός μου εινε αρκετά δυνατός. Η χαρά δεν κάνει κακό παρά μόνον εις τους ασθενείς.

— Μά γι' αυτό σας λέγω Ισα-ΐσα... ο κύριος Τζάκ εινε ασθενής... άρρωστος.

— Άρρωστος;... ο Τζάκ εινε άρρωστος;... Και τί έχει; Και από πότε; Ποιός τον νοσηλεύει;... Τι γιαντρικά του κάνουν;... Αχ, καταραμένη! Έσύ μου δίνεις τέτοιαν είδησι;

— 'Επιστήσε πολλήν ώραν, έπειτα ειπεν ικετευτικώς:

— Δεν πρέπει να μπῆτε... έτσι έξαφνα... στο δωμάτιο του κυρίου Τζάκ... δεν κάνει. Η συγκίνησίς του θα ήταν μεγάλη και μπορούσε...

— 'Ο υίός μου εινε αρκετά δυνατός. Η χαρά δεν κάνει κακό παρά μόνον εις τους ασθενείς.

— Μά γι' αυτό σας λέγω Ισα-ΐσα... ο κύριος Τζάκ εινε ασθενής... άρρωστος.

— Άρρωστος;... ο Τζάκ εινε άρρωστος;... Και τί έχει; Και από πότε; Ποιός τον νοσηλεύει;... Τι γιαντρικά του κάνουν;... Αχ, καταραμένη! Έσύ μου δίνεις τέτοιαν είδησι;

— 'Επιστήσε πολλήν ώραν, έπειτα ειπεν ικετευτικώς:

— Δεν πρέπει να μπῆτε... έτσι έξαφνα... στο δωμάτιο του κυρίου Τζάκ... δεν κάνει. Η συγκίνησίς του θα ήταν μεγάλη και μπορούσε...

— 'Ο υίός μου εινε αρκετά δυνατός. Η χαρά δεν κάνει κακό παρά μόνον εις τους ασθενείς.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 111ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[10ε].—Κωνσ.Α. Χανούρης, 14+6 [10ε]. — Έθνηκή Αναγέννησις, 14+6 [10ε]. — Επισκοπή Πέμπτη Μαγίου, 13+6 [9ε]. — Στοιχειώμενος Βασιλιάς, 13+6 [9ε]. — Χουσοκόμος Απόλλων, 13+6 [9ε]. — Χιανός Διμήν, 14+5 [9ε]. — Μανεξεδένιο Μπουκατάι, 15+3 [9ε]. — Μισομικουλίου, 12+6 [9ε]. — Σείριος, 12+6 [9ε]. — Επουράσιος Βίος, 15+3 [9ε]. — Έθνηκή Έθνημασία, 11+6 [8ε]. — Δύναμις του Πνεύματος, 11+6 [8ε]. — Αράχη, 11+6 [8ε]. — Μελίξανθος Κόμη, 13+4 [8ε]. — Έλευθερία Έλλην, 13+4 [8ε]. — Μαγεμένο Κύμα, 15+2 [8ε]. — Αλέξανδρος Υψηλάντης, 11+5 [8ε]. — Μικρό Διαβολάκι, 10+6 [8ε]. — Αράχης Γουνασιώτας, 13+3 [8ε]. — Σμυρναίος, 14+2 [8ε]. — Μαγεμένο Διαβολάκι, 10+5 [7ε]. — Σουραζή, 12+3 [7ε]. — Σιολοκαύσης 'Ημιδώς, 13+2 [7ε]. — Έαυθό Έλληνοπόλι, 8+6 [7ε]. — Αργαίον, 9+5 [7ε]. — Δόξα, 10+4 [7ε]. — Μικρός Μοναχός, 10+4 [7ε]. — Χαλασός Κόσμον, 8+5 [6ε]. — Γλυκό Χαμόγελο, 8+5 [6ε]. — Διαφανός Δάκρυ, 9+4 [6ε]. — Κορυδαλος της Αίσοβου, 10+3 [6ε]. — Φιλόκαρις Σμυρνασιώτα, 10+3 [6ε]. — Μ. Σ. Παρασκευασίνα, 10+2 [6ε]. — Χίονι του Ταυτίου, 10+2 [6ε]. — Ροβεσσιέρος, 8+3 [4ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Αντώνιο; Γ. Καρυσιανός, 7+3 [5ε]. — Μάγνος Αδάμιος, 8+2 [5ε]. — Έλλην Μαθαγονόμαχος, 7+2 [4ε]. — Γ. Δουβλίδης, 8+1 [4ε]. ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Αντώνιος Γ. Καρακώδης, 15+11 [13ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μαρία Ν. Ομιονομαχίδου, 15+10 [12ε]. Μυροβόλος Χαραγγή, 15+9 [12ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Άργαίος Έλλην, 14+9 [11ε]. — Έλευθερίας Σημαιο, 15+8 [11ε]. — Μέγα, Αλέξανδρος, 14+8 [11ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ : Κωνσ. Ρένος, 13+8 [10ε]. — Γλυκά Έλευθερία, 13+8 [10ε]. — Έθνος Έγνος, 14+7 [10ε]. — Χρήσιμος Ροδόπουλος, 15+6 [10ε]. — Ναυσάρας της Θυέλλης, 15+6 [10ε]. — Βασιλειός δ Βουλγαροκόμος, 14+6 [10ε]. — Ρίτα Κοκκώση, 13+7 [10ε]. — Αθηνάϊος Άπ. Κλεώτας, 13+7 [10ε]. — Έλένη Σ. Βασιλείου, 13+6 [9ε]. — Κωνσ. Θ. Μητρόπου, 13+6 [9ε]. — Μανεξεδένιο Όνειρο, 14+5 [9ε]. — Ριζοσακίτης, 14+5 [9ε]. — Αμυριώτης, 15+4 [9ε]. — Ισμήνη Α. Καουδού, 12+6 [9ε]. — Βασίλειος της Έλευθερίας, 12+6 [9ε]. — Δουλοδδω του Βοννοδ, 13+5 [9ε]. — Αργαίος της Καρούδας, 12+5 [8ε]. — Νόστι Παναγιώτη, 11+5 [8ε]. — Ναυτίλος, 12+4 [8ε]. — Μικρός Λόγος, 10+5 [7ε]. — Κανθανολέων, 10+4 [7ε]. — Γεώργιος Θεοδοσίου, 9+3 [6ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Η μικρά του μικρού Τοτού, επιστρέφουσα από ένα ορειλότην της, καταφουρτισμένη λέγει:

— 'Αχ! αν μου χρουτσούσε περισσότερα, θα του έκαμα άγωγήν.

Και ο Τοτός:

— Δόξα σου, μαμά, κι' άλλα, και κάμς του! Βοτάλη δια της Ανεμόνης των Πανησιων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Το Πίσις-Πατρίς ένεγράψε την δι' απόφ. 47 συστηθείσαν άπορον δια μίαν τριμησίαν του 1909. Εύγε του!

Χαίρω πολύ, Έθνοσώδη Κύριε, που απεφάσαις να μου γράψῃς ύστερ' από τόσοσ καιρόν. Πως έπήγαν λοιπόν αι εξετάσεις; Αί λύσεις σου φθάνον ταχτικά.

Έυχαριστώ θερμώς δια τας φροντίδας και τας έγχομιας, Διαφωτιστής Σημαιο. Ναι, άπερι ου έρωτάς εινε άκόμη συνδρομητής. Δέν άμφιβάλλω ότι αν ειχες καταληλύστερον έδαφος, θα έκαμες θαύματα.

Η φωτογραφία σου έλήθη. Παλλάς, και θα δημοσιευθί. Έύχομαι καλήν διαμονήν εις τας Σπέτσας. Δέν το πιστεύω όμως ότι θα το ριχῃς ολοσδιόλου εις την τεμπελιάν!

Μικρό Κολληλα, σε άγγαίρω δια τας λαμπράς εξετάσεις. Ταποτελέσματα των Αεζικών Αέζων θα τὰ ίδης πολύ γρήγορα. Γράφε μου τώρα που ήσαιχασες.

Έλληική Σημαιο, εύχομαι παραστικά. Τα κοριτσάκια του z. Φαίδωνος σ' εύχαριστούν πολύ δια τίς ζωγραφίαις και τὰ όφραϊχ λογάκια. Έυχαριστίζω εκ μερους μου τον καθηγητήν σου, ο όποιος έκτιμή τόσον το περιαιδικόν μας, ώτας θα το συστήσω εις όλα τὰ Σχολεία που διδάσκει.

Ακούς εκεί, Ιωάννη Δάκρ. Εύτοχία μου θα εινε να μου γράψῃς κάποτε-κάποτε όσακις εύρίσκει καιρόν. Ένωσθ ότι τώρα αλλάζεις ζώην και αυτό δεν έμπορεί να γίνεται συχνά. Αλλά τουλάχιστον να με θυμάσαι.

Ε, βέβαια, μία ψυχρολογία, με άπώλειαν καπέλλου, εινε άρκτη θυσία δια την πατριδα, Ύπαλασιού του Έθνος. Αλλά προς το παρόν, δηλαδή δια την ήλικίαν σου. Διότι άργότερα, όταν μεγαλώσῃ, θα σου ζητηθούν πολλά μεγαλότερα, και ίσως ή μεγαλύτερα...

Παροδικόν Όνειρον, θερμότατα συγχαρητηρία δια τούς εύχογεις άραβδωνας της άδελφής σου. Τα κοριτσάκια δεν ήσαν άκόμη, αλλά δεν πειράζει. Και στα δικά σου!

Σε συγχαίρω δια τόν πρώτον βαθμόν, Ήξορίσις Βασιληά. Πολύ μου άρεσεν ή περιγραφή της Σουκιάς. Η εικών του Διαγωνισμού ες εινε όση όηλς. Το μέτριον όμως άριστον.

Όφραϊχ αι έντυπώσεις, Πρόμαχος της 'Ιδέας, από το φυλλάδιόν της Τριακονταετηρίδος. Και ή σκιαγραφία του ύπηρετου σου χαριτωμένη. Έντός όλίγων θα προκηρυχθί το νέον Δημοφύρισμα. Φιλίσε μου το Κορημιόν 'Ιδεάδες και πέ του να μου γράψῃ συχνά.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΠΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον ήγχομείται ή άνασυσταί αν δεν συνοδευεται δια του δικαιώματος φε. 1. Το έγκρινόμενα ή άνασυσταμένα λογόντων μέλη της 50 Νοεμβρίου 1909. Όσα συνοδευεται από α, άνθ' κων εις άνόγια, και δια από κ. εις κοριτσάκια.]

Νέα ψευδώνυμα : Άδρα Κεφαλήνιας, κ. (Κ. Γ.) Διούρη του Σουζέ, α. (Ι. Δ. Α.) Δοξίας Απόλλων, α. (Α+Β+Γ=Χ).

(ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 273) Ἐγγονον Αὐτοκράτορος (ἔστειλα τὸν τόμον εὐγέ σου! ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῆ δι' ἄσκα γράφεις) Ἐλληνικὴν Γλώσσαν, κτλ. κτλ.

Εἰς ἄσκα ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουνίου βάπανθῶν εἰς τὸ προσχεῖς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰδέσεις δευτείας: ἔξ Ἀθηρῶν καὶ Περαιῶς μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου: ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου.

293. Δεξιόγραφος

Τρία μόνον γράμματα
Γαλλικὰ ἄνωγον,
Καὶ ἄγιαν ἔνδοξον
Οὕτω φανερῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδριώτη

294. Στοιχειώγραφος μετ' Αναγραμματισμοῦ.

Πόλις εἶμαι τῆς Ἑλλάδος
Ὅπως ἔχω ἂν μάλιστα
Τῆς ἀρχῆς μου καὶ τοῦ τέλους
Ἐὰν τώρα μὲ στερήσης,
Καὶ τὰ γράμματα τοῦ μένου
Ἐὰν τ' ἀναγραμματίσης,
Ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος
Παρευθὺς θὰ σχηματίσης.

295. Δημιώδες Δίγραμμα.

Σκουτέλι, παληροκουτέλο
Στὸν τοῖχο κρεμασμένο
Ἐστάλη ὑπὸ Ρήγα τοῦ Φερραίου

296. Γωνία.

- + * * * * = Βασιλεὺς τῶν Θεῶν.
- * * * * + = Ἀρχαία Βασιλίσα.
- * * + * * = Γλόπτης διάσημος.
- * + * * * = Σημεῖον τῆς σφαίρας.
- + * * * * = Νῆσος Εὐρώπης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Πέρσην Βασιλέα.

Ἐστάλη ὑπὸ Γερσίου Νικολαΐδου
297. Ἐπιγραφή.

Τ Η Ν Α Δ Η Θ Ε
Σ Ι Α Ν Ν Ρ Ο
Ω Α Ν Ν Ρ Ο
Φ Γ Α Ν Ν Ρ Ο
Σ Γ Α Ν Ν Ρ Ο
Ο Ρ Ο Ν Ρ Ο
Ρ Η Ε Δ Ι Ε Σ Ο Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦ Κυρίου

298-300. Κεντρομμένα καὶ ἀντεστραμμένα ἄνωματα ζώων.

- 1.—Ἡ Ἑλλάς ὅλη μακαρία χώρα.
- 2.—Ὅσον οἱ Μηδικοὶ ἐφημισθησαν, οὐδεὶς ἄλλος πόλεμος.
- 3.—Μανθάνω ἑλληνικά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαντοῦ τῆς Νικεῖας
301. Ἀκροστιχίς.

Τάρχικα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν μουσικῶν ὄργανον:

- 1, Πέρσης βασιλεὺς, 2, Πτηνὸν 3, Ζῶον ἄγριον, 4, Ὅρος τῆς Θεσσαλίας, 5 Θαλάσσιον φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενούς Ἰδαΐδου
302. Φωνητολόγιον.

* - μδν - δκν - μδς - δτ - γμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιζὰ Χανοῦμ
303. Γρίφος.

Ἄς 3Τ π ς τι χ' 1
τι ς τι χ' 1
τι ς τι χ' 1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑίνου τῆς Κρήτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 23 κα: 24

225 Μαινάς (μὲν, ἄς.)—226. Δράξ-Θρῆξ.—227. Κριός-κρίος.

228. ΚΑΛ-ΔΙ-ΚΡΑ-ΤΗΣ 229. Ρ

ΔΙ -ΧΑ-ΝΟΣ ΑΡΑ
ΚΡΑ-ΝΟΣ ΤΡΩΑΣ
ΤΗΣ ΣΚΙΠΙΟΝ

230. Μένανδρος— ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ
"Ἄνδρος = μὲν + ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ

(*Ἐπος—πῆ=)σ+(λάθος—θῶς=)λα+(δσος—ἰός=)δς=ΜΕΝΒΛΑΟΣ.—231. ΔΑΡΙΑΝΟΣ-ΑΙΣΧΙΝΗΣ (Ἀθῆναι, Διογένης, Ράσον, Ἰναχος, Ἀφελός, ΝοῦμωνΝ, Ὀμογενής, Σέλευκος.)—232. Κάλλιο νὰ ζῶ μετὰ θεριά, παρὰ νὰ ζῶ μετὰ Τούρκους.—233. Εἰς οἰανός ἄριστος ἀμύγεσθαι περὶ πάσης (εἰς τὸν Ὅσσα-ρ' εἰς τος-ἀμὴν ἐς-θς περὶ πα τρίς.)

234. Ἀριστείδης ("Ἄρης, τί, δς.)—235. Πιρόγα (πι, ρῶ, γᾶ).—236. Ἀριαν-Ὀριων.—237. Τὸ γράμμα Η.

238. Σ 239 Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Σ:

Ε Λ Α Τ Η Ο -ΠΟ-ΣΟΣ
Α Ν Δ Ρ Ε Α Σ Π Ο -ΣΟΣ
Α Μ Α Ρ Τ Ω Λ Ο Σ Σ Ο Σ

Π Α Γ Α Σ Η Τ Ι Κ Ο Σ 240. ἩΤα, ἄΧρις, ἰΜας, ὑΠό, ἈΣῆρ, Πῆα=τχ-μ-πασ =Ταχὸ μὴ πίστευς.—241. ἸΘΑΚΗ (Ἰτιάς, Ὀθύμος, Ἀργός, Κόπος, Ἡμέρα.)—242. Ὁ ποιός ἀνακατόνεται μετὰ πῆτερα, τὸν τρῶν ἡ κόττες.—243. Ὁ ὀμογενής εἰς τέλος σωθήσεται (Ω ὑπὸ μὲ ν ἄς-εἰς τέλος σω-θ' εἰς ετε.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10 ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῆ) φρ. 10.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

*Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

*Ἄδειος φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. 10.

Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

*Ἄδειος φρ. 8. Χρυσόδετ. φρ. 10.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ τὰ μὴ παραπίπτη τὸ φύλλον τῶν, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδ. Ἄλλως δὲν εὐθύνονται διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αφιεῖσα ἐν Ἀθήναις χαίρειτ' ἄπαντα διαπλαστικῆν κίνησιν αὐτῆς, ἐρωτῶσα φίλους συναδέλφους τίνι τρόπῳ θὰ δυνηθῶ νὰ γνωρίσω αὐτοὺς.

Αἰγυπία Βασιλοῦσαι. (Θ,247)

Μελαγχρόνῳ Συνομητοῦ, ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν.—Ἐρωτῶτε καὶ ἀρεῖτε ἐν τετραέτιον Μ. Μυστικῶν.

Ἀνοικτόκαρδος Ἀσρακιάς. (Θ,248)

Ἐρωτῶτε νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ παχουλὴ ἀνεψοῦλα. Πῶσον ὁμοιάζει τοῦ Νόνιου τοῦ Κοκκινότριχ'!!!—Ἐπληρωσῶντο. (Θ,249)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετράνα, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ ἐκδιδόμενα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτοπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60

Δεσφῶμα Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετραέτιον φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετρατίων φρ. 1,— Δέσμη 15 τετρατίων φρ. 2,— Δέσμη 25 τετρατίων φρ. 3,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδουβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Σεναπόδου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας 8 Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πνευσιπάλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φότης. Ἐυμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρταΐδου, φρ. 0,60.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΟΡΟΥΛΟΥ [Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ' ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐκαστον δε 3.

Καὶ τὰ τίεσσαρα μαζί, δε. 10.